

On vidi, kako sveti duh
zeleno vzblestí sredi trave,
in skoznjo kot kača nevidna
švisne ter odšumota.

DOBER VEČER, JOŽE!

Vera Ferra-Mikura

Kot zmeraj mi boš zopet kaj zameril.
Vendâr otroci najini rastó in vse sem ti z ljubeznijo rodila,
od njih nobeden nič ne reče čez te — in tako je prav!
Vem, na predpasniku mojem so krpe drugačnih barv
in z leti mi drža je vse bolj mlahava.
A tvoja je postelj ko sneg, pokrivaš se z boljšo odejo,
vtem ko ponoči jaz z mnogimi brigami sama ležim.
Vem, da te motijo gube na mojem obrazu
in čevlji, ki sem v starinarni jih vzela za majhen denar.
Celo moj smehljaj te le moti in s svojim ga hladom ugašaš.
Gotovo boš spet mi karkoli zameril.
Včasih zazdi se mi, kot da bi želel mi smrt.

KO IMELA BOVA LASTNO SOBO

Vera Ferra-Mikura

Ko imela bova lastno sobo,
bogà za svojega si gospodarja narediva
in božji hišni red naslikava na zid.
Potem odveč bo, da zaklepala bi vrata,
saj najin varuh-bog hudobneže odžene.
Takšnim pa, ki strehe, kruha in tolažbe iščejo,
ne bo potrebno zunaj stati in ponižno trkati,
ko najdeva si lastno sobo.

Odkar imava lastno sobo,
zadosti s tem sva zaposlena,
da božji hišni red izbriševa z zidu.
Pa tudi vrata stalno morava zaklepati,
zakaj nihče ne pride na obisk s prijateljskim namenom

in prav nikogar ne pozna, ki bi lačen bil, premražen in obupan,
a kdo bi naju mogel siliti, naj takšne išče,va,
odkar imava lastno sobo!

LADJA

Hermann Lienhard

Morje,
tajinstveno temno,
s trstjèm prešumljano,
to je moj čoln,
obtolčen z valovi
Seine in Volge
zagazil je v Nil.

Najel si krmarja
neumrljivega
sem v pristanišču
daljnega limba,
kjer vije se prapor
vladarja morjâ,

a brž mu srcé
je v željâh
zagorelo
in išče zdaj z mano
kot Krištof Kolumb
svoj véliki cilj,

blaženstvo išče
in stalno krmari
skoz smrtno temačni
tuji kanal
med zémljo in nebom.

Ponoči sem stopil
na krhki svoj čoln
in niham še vedno
(z njim pri krmilu)
po cesti vseмирski
navzgor in navzdol.